

”השקפות מינות – האמנה בכל סוג של כח אחר – עבודה זרה”

הנה, אחת מן ההזיות הנחותות הגדולות, והממאירות, של מכשפי האופל ואנשי דת הכמורה במאות השנים האחרונות, ובפרט בדורינו אנו, הוא האמנה והאמונה בכוחם של הבל ה-”קמיעות”, כלומר, שהמון בני אדם כולל מי שנחשבים ל-”חכמים”, מעלים או העלו על דעתם הטפשית חסרת כל בסיס אמיתי בתורת משה, שאם יכתבו דברים מסויימים או שמות מסויימים על קלף וכיוצא בזה, תבוא להם איזו שהיא ישועה גדולה, או פתרון מן הצרה אשר נתונים בה.

וכמובן כל זה אני מתכוין, אפילו אם נכתבו דברים של כתבי קודש על קלף או על נייר, או כל מיני שמות של מלאכים המוזכרים בכתובים, כמו שנראה את דבריו של הבה”ג, שלא ידוע בכלל מי מחבר זה הספר, והיה דעתו שצריך לכתוב שמות של מלאכים בתוך המזוזה עצמה, ועל זה כתב רבינו הטהור הרמב”ם, ורמז אליו, שאלו דעות הטפשים מבני אדם, כפי שנביא דבריו בהמשך!

כלומר, כל אלו החושבים ומעלים בדעתם שיש ביד ”קמיע” – ”קלף” – ”סממן” מסויים, שבו כתובים אותם דברים ואפילו דברי קודש, שהם יועילו לו באיזה דבר, לרפאות אותם, להביא להם השפע בחייהם וכדומה מן ההזיות והבלבולים של בני אדם. כל זה כמובן מחשבת הבל הבלים וכפירה עצומה בכורא יתברך! והתורה הרחיקה מדברים אלו מאוד, ויש בכח מחשבת הבל זו, להביא על עם ישראל חורבן גדול, כמו שרואים אנו כבר בדורינו את התוצאות הברורות.

”התורה קידשה מלחמה בעבודה זרה – דברי רבינו במורה”

ולפי האמת, בכל דור ודור מזמן אברהם אבינו ועד אלינו, המון ציבור בני אדם חיו וחיים בהשקפה נחותה ואילולית זו, ומכיון שענינים אלו וכיוצא בהם היו בני אדם טמועים בהם, לכן התורה קידשה מלחמה בכל זה וכיוצא בהם. כמו שכתב רבינו הטהור במורה (מורה הנבוכים חלק ג פרק כט): ”ידוע שאברהם אבינו ע”ה גדל באמונת הצאב”ה [=כלומר שבתחילה היה דעתו כפי דעתם], ודעתם, שאין אלוה [לעולם], רק הכוכבים ... ואין ספק אצלי שהוא [אברהם אבינו] עליו השלום, כאשר חלק על דעת בני אדם כולם [והוכיח אותם על טעותם וסכלותם, בוודא] שהיו מקללים, ומגנים, ומבזים אותו התועים ההם, וכאשר סבל הכל בעבור ה', וכן הדין לעשות לכבודו [יתברך! רק אז] נאמר לו (בראשית פרק יב פסוק א): ”[אַבְרָהָם מְבַרְכֵךְ וּמְקַלְלֵךְ אֵינִי וְנִבְרָכְךָ כִּי כָל מְשַׁפְּחֵת הָאֲדָמָה].” והיה אחרית עניינו [של אברהם אבינו], מה שנראהו היום, מהסכים רוב אנשי העולם להגדילו ולהתברך בו, עד שיתייחס אליו מי שאינו מזרעו, ואין חולק עליו, ולא מי שיסכל מעלתו ... וכאשר יצא עמודו של עולם [אברהם אבינו], והתבאר לו שיש אלוה נפרד, לא גוף ולא כח בגוף, ושכל אלו הגלגלים והכוכבים [הם] מעשיו [של זה הבורא], והבין שיקרות ההבלים ההם אשר גדל עליהם, התחיל לסתור אמונתם, ולזייף דעותם. ופרסם כנגדם, וקרא, ”בשם ה' אל עולם”, קריאה שכוללת מציאות האלוה, והתחדש העולם מאתו!

ולפי הדעות ההם הצבאיות, העמידו הצלמים לכוכבים, צלמי הזהב – לשמש, וצלמי הכסף – לירח, וחלקו המוצאים והאקלמים – לכוכבים, ואמרו שהאקלים הפלוני אלהיו הכוכב הפלוני, ובנו ההיכלות, ושמו בהם הצלמים, וחשבו שכוחות הכוכבים שופעות על הצלמים ההם, ויבינו וישכילו וישומו בני אדם להנבא ויודיעו לבני אדם תועלתם.

ואלו היו נביאי הבעל ונביאי האשרה הנזכרים אצלנו, אשר התחזקו בליבם אלו הדעות, עד שעזבו את ה', וקראו הבעל "עננו", כל זה לפרסום הדעות ההם, והתפשט הסכלות, והרבה השגעון בעולם או בזה המין מן הדמיונות, ונולדו בהם דעות, והיה מהם, "מעונן", ו-"מנחש", ו-"מכשף", ו-"חובר חבר", ו-"שואל אוב וידעוני", ו-"דורש אל המתים". [=בלומר, כל האיסורים הללו באו בתורה כתוצאה מן ההשקפה הגרועה והנחותה, שיש אמצעי שיכול להיטיב עם האדם מלבד הכורא יתברך! כל פעולה כזו משקפת את איסורי התורה שבאו להזהיר מן הדעות הכוזבות הללו]. וכבר בארנו בחבורנו הגדול, "משנה תורה", שאברהם אבינו ע"ה התחיל לסתור אלו הדעות בטענות וקריאה חלושה, ובפיוס בני אדם, ומשך לבבם לעבודת ה' בהטיבו להם, עד שבא ארון הנביאים [הוא משה רבינו], והשלים הכוונה, וציוה להרוג הכופרים ההם, ולמחות זכרם ולשרשם מארץ החיים, מזבחותיהם תתצון וגו'.

ומנע [משה רבינו את האחרים] מהמשך אחר דרכיהם, ואמר, "ולא תלכו בחקות הגוים", וכבר ידעת שלשון התורה במקומות רבים, שהכוונה הראשונה מן התורה כולה, היתה להסיר עבודה זרה ולמחות זכרה, וכל הנתלה בה, וגם לזכרה, וכל מה שמביא לדבר ממעשים, כ-"אוב" ו-"ידעוני", והעברה באש, וקוסם, ומעונן, ומנחש, ומכשף, וחובר חבר, ודורש אל המתים, ולהזהיר מהדמות במעשיהם אלו, וכל שכן להמשך אחריהם. [=כמו ספר האופל הפנאני שחייב לבער ולהשמיד אותו מקרבנו]. ואמר בתורה בפירוש, שכל מה שחשבוהו עבודה לאלהיהם והתקרבות אליו, הוא הדבר המתועב הנמאס אל ה', והוא אמרו בו, "כי כל תועבת ה' אשר שנא עשו לאלהיהם", ואתה תמצאם זוכרים בספריהם, אשר אני עתיד להודיעך אותם, שהם היו מקריבים לשמש אלהיהם הגדול, שבעה עטלפים, ושבעה עכברים, ושבעה שרצים אחרים בקצת העניינים, ויספיק באלו תועבה לטבעים האנושיים.

א"כ כל המצות שבאו באזהרה מעבודה זרה, וכל הנתלה בה, וכל המביא אליה, או המיוחס לה, הם מבוארות התועלת, מפני שהם כולם להציל מן הדעות הרעות המטרידות, מכל מה שיועיל בשני השלמות בענייני השגעון ההם אשר גדלו עליהם אבותינו וזקנינו, כמו שנאמר, "ויאמר יהושע אל כל העם, כה אמר ה' בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם תרח אבי אברהם, ואבי נחור, ויעבדו אלהים אחרים", והם אשר אמרו הנביאים הצודקים בהם, ואחרי התוהו אשר לא יועילו הלבן.

ומה גדלה תועלת כל מצוה שתצילנו מזאת הטעות הגדולה, ותשיבנו אל האמונה האמיתית, והוא שיש לעולם אלוה בורא כל אלו, והוא שצריך שיעבד ויאהב ויורא, לא הם הנחשב בהם שהם אלוהות, ושזה האלוה האמתי, לא יצטרך בקרוב אליו ולהניע אל רצונו לדבר שיש בו טורח כלל, רק אהבתו ויראתו לא דבר אחר, והם התכלית בעבודה, כמו שאני עתיד לבאר,

ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה' וגו', והנה אשלים זה הענין אחר זה, ואשוב אל כוונתי עתה.

ואומר, שהרבה מן התורות [=הרבה ממצוות התורה], התבאר לי ענינם והודיעני סיבתם, עמדי על אמונת הצאב"ה ומעשיהם ועבודתם ... וזה הספר [=של אמונת הצאב"ה] מלא שגעונות עוברי עבודה זרה, וממה שנפשות ההמון נוטות אליו ונקשרות בו, ר"ל עשיית הטלסמאות [=קמיעות], והורדת הרוחניות [כלומר ההויה שלפיה אדם יכול למשוך שפע באמצעים מסויימים כגון קמיעות, לחשים, כתיבת שמות], והכשוף, והשרדים, והמזיקים, והשוכנים במדברות ... ואלה היו חכימי בבל הרמוז אליהם בימים ההם החשוכים כי אלו היו אמונתם אשר גדלו עליהם, ולולא זה השעור אשר התפרסם עתה באומות מאמונת מציאות השם [=על ידי חז"ל], היו ימותינו באלו הזמנים יותר חשוכים מן הימים ההם אלא בעניינים אחרים.

... ואמנם הענין ההוא אשר ספרוהו מענין אדם והנחש ועין הדעת טוב ורע והרמוז ללבוש שלא היה דרך ללבושו, הוזהר מאד שלא תטרף דעתך ויעלה בלבבך שמה שאמרוהו היה כלל ענין שאירע לאדם ולא לזולתו, ולא היה ענין נמצא כלל, וכמעט התבוננות יתבאר לך שקרותם בכל מה שזכרוהו בהבל ההוא, ויתבאר לך שהוא ענין שבדוהו אחר התורה כאשר התפרסמה באומות ושמעו פשוטו של מעשה בראשית ולקחוהו כלו לפי פשוטו ... וידיעת הדעות ההם והמעשים ההם [=של אותם הווי ההויות האחרים] הוא שער גדול מאוד בנתנת עילת המצות, כי תורתנו כולה שרשה וקוטבה אשר עליו תסוב, הוא למחות הדעות ההם מן הלבבות וזכרם מן המציאות, ולמחותם מן הלבבות אמר, "פן יפתה לבבכם וגו' אשר לבבו פונה היום וגו'".

ולמחותם מן המציאות אמר, "כי את מזבחותם תתוצון ואשריהם תשרפון באש ואבדתם את שמם" וגו', ונכפלו שני העניינים האלה במקומות רבים, והוא היה הכונה הראשונה המוללת לכל התורה כלה, כמו שהודיעו אותנו ז"ל בפירושם המקובל לאמרו ית' את כל אשר צוה ה' אליכם ביד משה אמרו, הא למדת שכל המודה בע"ז כנופר בכל התורה כלה וכל הכופר בע"ז כמודה בכל התורה כולה, והבן זה". ע"כ לשון רבינו הטהור.

והנה הדברים אשר למדים אנו מתוך דברי רבינו, הוא, שכל ענינים אלו כאשר יתוב אותם מישהו שנחשב בן תורה, או שנחשב קשור לדת משה, נדע כי בכל דבריו הלך כאמונת עובדי עבודה זרה, ונטה אחר דבריהם המהובלים. ועוד מוכח מתוך דבריו, שלעולם אף אחד מאנשי תורתנו הטהורים, כגון בעלי המשנה ובעלי התלמוד, לא היו משתמשים בקמיעות, לא בלחשים, ולא בכל הענינים הללו הנותנים כח והשיכות לגורמים אחרים! אלא היו מגנים אותם מאוד.

ומתברר מכך, שכל מי שנטה אחר הדברים הללו, עזב את המסורה, כפר בתורה, כפר באלהיו, ובעצם הודה בכח עבודה זרה שהוא קיים! ועבודה זרה, זה לאו דווקא פסלים! אלא עבודה זרה, זה כל מה שזר לפניו יתברך!

”פירוש הרמב”ם למשנה – החכמים צוחקים מהקמיעות”

ואמרו במשנה (משנה מסכת עבודה זרה פרק ד משנה ז): ”שאלו את הזקנים ברומי, אם אין רצונו בע”ז, למה אינו מבטלה? אמרו להן אילו לדבר שאין צורך לעולם בו, היו עובדין, היה מבטלו. הרי הן עובדין לחמה וללבנה ולכוכבים ולמזלות, יאבד עולמו מפני השוטים? אמרו להם, אם כן יאבד דבר שאין צורך לעולם בו, ויניח דבר שצורך העולם בו. אמרו להן, אף אנו מחזיקין ידי עובדיהם של אלו שאומרים, תדעו שהן אלוהות, שהרי הן לא בטלו”. ע”כ.

וכתב רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב”ם מסכת עבודה זרה פרק ד משנה ו - ז): ”ממה שראוי שתדעוהו, שהפילוסופים [=אוחבי החכמה] השלמים, אינם מאמינים בטליסמאות [=בקמיעות], אלא צוחקים מהם, [ו]אף צוחקים מאלה החושבים שיש להן השפעה [=כלומר מאתם בני אדם ואפילו חכמים החושבים שיש בכחן של הקמיעות המהובלות, להיטיב לאדם או לעורר את ה' שיפעל למענו]. וביאור זה יאריך.

ואמנם אמרתי זאת ליודעי, שרוב בני האדם, ואולי כולם, מרומים בהם תרמית גדולה מאוד [=על ידי פוזוים מכשפים ארורים] ובהרבה דברים מסוגם, ויחשבו דברים אמיתיים, ואינם כך. עד שהטובים החסידים מאנשי תורתנו [=אין הכוונה שהם טובים כאמת, אלא כוונת רבינו שנחשבים הם בעיני העם לטובים וחסידים בעיני בני אדם. אולם לאמתו של דבר, אינם אלא טפשים מהובלים, שהרי] חושבים [שהקמיעות, הכישוף, המאגיה, וכל אותם הענינים של עבודה זרה, חושבים] שהם דברים אמיתיים, אלא שהם אסורים בגלל התורה בלבד. [כך סוברים הטפשים מאתם אלו שנחשבים לגדולי תורה וחסידים בעיני בהם]. ולא ידעו [ולא השכילו להבין בדעתם], שהם דברים בטלים, כוזבים, שהזחירה מהם התורה, כמו שהזחירה מהשקר.

והם דברים שזכו לפרסום רב אצל האומות, ושורש זה, [אומת] ה-”צאבה”, והם העמים אשר יצא אברהם אבינו מבללם וחלק על דעותיהם הנפסדות במה שאצר ה' בליבו מן החכמה, והיו מגדלים את הכוכבים ומייחסים להם פעולות שאינן להם, והם אשר יסדו את גזירת הכוכבים והכישוף והלחשים והורדת הרוחניות ושיחות הכוכבים והשדים והקסם והניחוש לכל ריבוי מיניהם, ודרישת המתים, והרבה מאלה הענינים אשר שלפה התורה האמיתית חרבה עליהם וכתה אותם, והם שורש עבודה זרה וענפה ... וכאו חלשי השכל אחרי כן [כמו מייסדי ספר הכמורה הפרו ניצרי ”זוהר” הפנאני, והמלא במיין של טומאה. וכן הדת הקבלה האילית החדשה, וכל ממשיכי דרכם למיניהם], ומצאו אותם הספרים ואותם האמרים, וחשבו שהם אמת, ויש[יש] בהם תועלת, ולא ידעו שהם כזבים, שנעשו [=שנכתבו] בזמן מסוים לתועלת עת [=כלומר שנכתבו על מנת להביא תועלת לכותבים אותם! שיוכלו לזכב בכני אדם, ועל זה] אמר ה', ”אל תיראו מהם כי לא ירעו וגם הטיב אין אתם”.

וכבר ביארו החכמים שכל מה שיחשבו בו שהוא מפעולות אלו הטליסמאות, אמנם קורה במקרה, ומיוחס להן. וזה ענין פילוסופי אמיתי. וכן מצאתי להם הערה על גזירת הכוכבים שהיא נוהגת מנהג הניחוש, לא שהיא הסיבה כמו שחושבים הוכרי שמים, אמרו, לא תנחשו, כגון אלו המנחשים בחולדה בעופות וכוכבים. וזו היא סברת הפילוסופים בה. ואלה הדברים

כולם אשר כדו הצאבה אין מהם בפילוסופיות יוון לא מעט ולא הרכה. וכבר הארכתי גם כאן, אבל בענין של תועלת ותיקון אמונה [=כלומר כוננת רבינו לומר, שסיבת אריכותו בזה הענין מכיון שדיבוריו בזה יתקנו את האמונה בכורא ויסירו מן המאניה הארוחה], לפי שהאמונות התפלות של בני אדם בכוכבים ובטליסמאות אינן מעטות [=אלא רבות מאוד], וכבר נטשו בהן את התורה לגמרי בהאמינם באמיתותן. ע"כ. ועיין בבית הבחירה להמאירי, שהביא את דבריו של רבינו בפירוש המשנה בלי להחסיר אות מאותיותיו.

ונמצא לפי האמור, שכל הנוטה במחשבתו אחר כח הקמיעות אפילו במעט, מלבד שהינו מודה בעבודה זרה וארור הוא מפי הגבורה, עוד מוכח ובוודאי שלעתיד ינטוש ויעזוב תורת אמת, ויזרוק כל אמריה הנכוחים.

שוב ראיתי שרבינו הזכיר זאת על מה שאמרו במשנה (מסכת פסחים פרק ד משנה ט): "ששה דברים עשה חזקיה המלך על שלשה הודו לו ועל שלשה לא הודו לו גירר עצמות אביו על מטה של חבלים והודו לו כיתת נחש הנחשת והודו לו גנו ספר רפואות והודו לו על שלשה לא הודו לו קיצץ דלתות של היכל ושיגרן למלך אשור ולא הודו לו סתם מי גיחון העליון ולא הודו לו עיבר ניסן בניסן ולא הודו לו". ע"כ.

והסביר רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת פסחים פרק ד משנה ט): "הלכה זו היא תוספתא. [כלומר לפי דעת רבינו = רבי יהודה הנשיא וחבריו לא כתבו את זו התוספתא]. אבל ראיתי לפרשה ג"כ לפי שיש בה תועליות. ספר "רפואות", היה ספר שהיה בו סדר רפואות במה שאין מן הדין [=כלומר במה שאי אפשר, ואסור לנסות בכלל] להתרפות בו, כגון מה שמדמין [=הווי הזיות הטפשים] בעלי "הטלסמאת" [=הקמיעות] שאם עושין "טלסם" [=קמיע] בסדר מסוים, מועיל לחולי פלוגי, וכיוצא בזה מדברים האסורים [לעשות או לנסות בכלל]. ומחברו [=הראשון שחיבר את ספר הרפואות הזה], לא חברו אלא על דרך הלימוד בטבעי המציאות, לא כדי להשתמש במשהו ממה שנכלל בו. וזה מותר [לעשות, כי לא אמר מחבר הספר לעשות, אלא לימד בלבד], כמו שיתבאר לך שדברים שהזהיר ה' מלעשותם, מותר ללמדם ולדעת אותם, כי ה' אמר לא תלמד "לעשות" [=כלומר, לא תלמד אחרים שיעשו]. וכא בקבלה [למשה מסיני], "אבל אתה למד להבין ולהורות". [=על מנת לדעת את הכלי הזהים ולדונם כפי משפטם]. וכאשר קלקלו [והחלו להשתמש בו] בני אדם, ונתרפאו בו [=והחלו להשתמש עמו באופן מעשי לרפואה, כלומר שניסו להתרפאות בו], "גנוז" [חזקיה, על מנת שלא יחשבו שיש בדברים אלו תועלת]. עכ"ל.

"דברי ספר בחינת הדת – רבי אליהו דלמדיגו"

וכתב הרב אליהו דלמדיגו (עמוד 98 ספר בחינת הדת): "... ואין ספק שכוונתה [של התורה], היא להישיר בני אדם אל הטוב האמיתי כי מה שאפשר להם, וזה [הדבר אמור הן בענין] בדעות, אם במעשים. ורצוני [לומר בענין] במעשים, "מה שיכללו המידות הטובות והמעשים הטובים אשר הם יהיה האדם טוב בעצמו ועם בני ביתו ועם בני המדינה כולה. ואל תפלא מאמרי המדות, כי נראה היטב שמידה מה מהמדות הרעות, תפסיד האדם ונפשו וגופו, וכל שכן שהעדר ההסכמה והסדר, יפסיד הקיבוץ המדיני ... ואמנם האיש הגדול רבינו משה [בן מימון = הרמב"ם],

הוסיף באלה ואמר, כי ימצאו קצת גם כן להרחיק המעשים והעבודות הרעות אשר לאנשי הדת ההיא הרעה, אשר היתה מפורסמת בזמן משה רבינו עליו השלום. ואנחנו, כאשר עניין בדברי התורה ובדברי אנשי הדת ההיא, כאשר סיפר רבינו משה, נדע בהכרח שהאמת איתנו. ואלה העניינים יובילונו אל ההצלחה האמתית ויצילונו מן הצער והעונש המגיע לרעים באמת.

ואולם שילקחו הטעמים מהדברים האלה מבואר, וזה כי התורה לא נתנה למלאכי השרת, וגם כן לא נפעל אנחנו בה בעליונים ולא נשנם, כי העליונים פועלים בנו, לא מתפעלים מאתנו! והמה ינהיגו העולם השפל בכח האל, ולא יתנהגו מהשפלים. ומי האיש אשר יחשוב, כאשר יסתכל היטב במה שיאמרו, ויפשיט מעליו הדמיונות אשר שמעו, [ומה הם הדמיונות]? שהעליונים לא יתוקנו כי אם במעשי בני אדם. והנה [הדבר הזה מופרך מאוד! מכיון] אנחנו בני האדם לא נוכל לתקן עצמינו, ואיך נוכל לתקן העליונים? ומה הוא התיקון ההוא אשר נפעל בו?! ואשר יאמרו קצת בני אדם בזה, הוא דמיון נפסד בלתי ענין חוץ לנפש. ומי יתן ואדע אם יתכן שיגיע בו שום ענין או תכונה או איכות מאתנו בחשבינו אנחנו בו, או בשנפעל פעולותינו, ומה יגיע מאתנו שבו נהיה אנו מנהיגיהם.

ואולם מה שיחשוב בזה האיש החכם בעל הדת, הוא, שאנחנו כשנתקן עצמינו ונשתנה אל הטוב, יגיענו טוב מהאל, והשינוי לא יבוא כי אם מצד המקבלים [כלבד]! גם לא יתכן שנאמר שבם נוריד הרוחניות, כמשפט [המדומינים] בעלי הצורות והטלסם [=טלסם] הוא חלק מן הזיות העמים הנקרא, "קמיע", ודבר זה משמש כביכול להורדת שפע רצוני מהאל. ואמשול זאת כמשל, יש כדור מסויים ברפואה המערבית שמגביר את פעילות הריאות, כלומר אדם שצריך להכניס יותר אוויר ואין ביכולתו, יש כדור מסויים שבו לעולם אותו, והכדור הזה פועל על מערכת העצבים שמגבירה באופן רציף את מערכת הנשימה והפעילות. אותו דבר טוענים המדומינים שניתן לעשות עם הבורא יתברך, כלומר על ידי כתיבת קמיע עם שמות מדומינים או אפילו שמותיו של הבורא, חושבים הם, שיכריחו את הבורא לפעול פעולה מסויימת בעבור כן, כי כאשר נעיין בדברי התורה נמצאים חולקים על זה מאוד, והם מדרכי עובדי עבודה זרה!

וגם כן אי אפשר שנאמר שהטעמים ההמה הם רמזים וענינים כמעט לא יובנו לבני אדם, כאשר התבאר זה כולו במה שאמרו שלמצות טעמים ידועים או אפשריים שיודעו לנו ... וידענו בלי ספק שקצת מאנשי אומתינו ישאו קולם עלינו בקולות נוראות ובבהלה נפלאה, ויתארונו בזה שאנו חולקים על דברי התורה והחכמים [בעלי המשנה והתלמוד] חס ושלום. ואנחנו נדע היטב [שהם] רחקו מהאמת, והם כמשני התורה כוונותיה הנכבדות והטובות באמת. ואנחנו נמשכנו בזה אחרי עקבות גדולי תורתנו אשר עיינו היטב בדברי התורה והנביאים ובדברי חכמי המשנה והתלמוד אשר מימיהם אנו שותים". ע"כ.

"השקפות מינות היו טמועות בהם כל הזמן"

ומכל אלו הדברים קורא נעים עליך ללמוד, כי מה שכתבתי בתחילת המאמר "במאות השנים האחרונות", הנה דבר זה בוודאי שהיה גם לפני כן, אלא שבדורות האחרונים לאחר שהתפרסם ספר האופל הפגאני לעולם, והתפשטה קבלת הזיווגים של ארי וחיים ויטאל,

והאדירו את ענין הכישוף, הדבר הפך לא רק למסחרה של כסף, אלא לתעתוע בליכות הפתאים הרחוקים מדעת. ונסיים מאמר זה בדברי רבינו הטהור שהוא כמלאח על הפצעים של המכשפים הארוורים אוהבי המאגיה ושוחריה. וכה דבריו (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק יא): "אין הולכין בחקות העובדי כוכבים ולא מדמין להן לא במלבוש ולא בשער וכיוצא בהן שנאמר ולא תלכו בחקות הגוים, ונאמר ובחקותיהם לא תלכו, ונאמר השמר לך פן תנקש אחריהם, הכל בענין אחד הוא מזהיר שלא ידמה להן ... אין מנחשין כעכו"ם שנאמר לא תנחשו ... המכשף חייב סקילה והוא שעשה מעשה כשפים ... ודברים האלו [=כל עניני העבודה זרה למיניהם], כולן דברי שקר וכזב הן [=אין בהם אמת כלל ולא פועלים כלום ושום דבר]. והם שהטעו בהן עובדי כוכבים הקדמונים לגויי הארצות [כלומר שביחשו בהם ושקרו, הכל] כדי שינהגו אחריהן.

ואין ראוי לישראל שהם [עם של] חכמים מחוכמים, להמשך בהבלים אלו, ולא להעלות על לב שיש תועלת בהן, שנאמר, "כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל". ונאמר, "כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם אל מעוונותם ואל קוסמים ישמעו, ואתה לא כן" וגו'.

כל המאמין [=רק המאמין בלבד!] בדברים האלו וכיוצא בהן [=מן הזויות של הטפשים], ומחשב בליבו [=רק מחשב בלבד ללא מעשה!] שהן אמת ודבר חכמה, אבל התורה אסרתן, אינן אלא מן הסבלים, ומחסרי הדעת, ובכלל הנשים והקטנים שאין דעתן שלימה, אבל בעלי החכמה ותמימי הדעת ידעו בראיות ברורות שכל אלו הדברים שאסרה תורה אינם דברי חכמה אלא תהו והבל שנמשכו בהן חסרי הדעת ונטשו כל דרכי האמת בגללן, ומפני זה אמרה תורה כשהזהירה על כל אלו ההבלים תמים תהיה עם ה' אלהיך". עכ"ל.

ולמרבה הפלא, לא רק הציבור הפשוט חי בהשקפות אלו, אלא אף מי שנחשבו ל-גדויילים בעיני דורם ולחכמים גדויילים, אף הם נטו אחר האמנה בכוחן של קמיעות, כלומר בכח של שמות הכתובים על קלף! כמו שכתב רבינו לעיל. וכמוכן אין משוא פנים בתורה, ודבריו נאמרו על הבה"ג עצמו כפי שנוכח בהמשך! עוד נבאר הדברים במאמרים הבאים, ונוכח מי היה ומה היו מעשיו של חיים ויטאל, וכיצד דרש אל המתים, התעסק במאגיה וכבישופים, ועבר על איסורי תורה מפורשים וכפר ביסודות דת תורתנו הקדושה! וזה חוץ מן החירופים הכתובים אצלו בספר "עץ חיים" שחרפו בעצמות הבורא ונמשך אחר הספר הפרו-נוצרי זוהר הטמא.

"שכלול הקמיעות – הבל הבלים של שמות מדומיינים"

והנה מצאנו עוד מקום שרבינו כתב בייחס לקמיעות המהובלות, בספרו מורה הנבוכים (קאפח עמוד קנח): "אבל כאשר תתבונן בעצמותו מעורטלת ומופשטת מכל פעולה, לא יהיה לו שם נגזר כלל. אלא שם מיוחד [רק על מנת] להורות על עצמותו. ואין אצלינו שם בלתי נגזר כי אם זה. והוא "יהוה" שהוא שם המפורש בסתם, [אל תחשוב זולת זה].

ואל יעלו על לבך הזויות [של אותם] כותבי קמיעות, ומה שתשמע מהם [דמיונות והבלים וסיפורי מעשיות מדומיינים], או תמצא בספריהם הטפשיים [=רבינו קורא לכל מי שחשב שקמיעות מועילים, ספרים

טפשיים], שמות [קודש" לפי דעתם המשובשת, כגון "דיקרנסא" - "פאי", וכל השיבושים הללו הכתובים בספריהם בכל הקבלה האלילית והארורה מפי הנבורה], שהם מצרפים אותם [כמו הזויות שכתובות בכמה ספרים], ש[לפי האמת] אינם מורים על שום ענין כלל. וקוראים אותם [בדעתם המשובשת] "שמות" [קודש], ומדמים שהם צריכים קדושה וטהרה, וכן [אתם שמות] עושים נפלאות [הלילה וחס]. כל הדברים הללו, הם הזויות [ספורים שאין ראוי לאדם שלם [והחס בעל שכל] לשומעם, כל שכן לסבור אותם. ולא יקרא שם המפורש בשום אופן, וזולת [מלבד] זה השם [יהיה] בן ארבע אותיות". ע"כ.

והמובן מדבריו, שמלבד שאין בענין הקמיעות הארורים והמהובלים שום כח לשום דבר כי אין "שמות קודש" או "שמות קדושים" נוספים חוץ מן אותם שמותיו של הבורא יתברך. ושם בן יב' - ושם בן מב' נעלם מאתנו כיום, והוא כמובן לא היה ענין מאני, אלא ענין מוסרי. לכן כל מי שכתב, חשב, שישנם שמות קודש אחרים חוץ מן שמותיו של הבורא, הרי שמדובר בהזויות קשות שנכנסו לתוך דת ישראל, והרסו כל פינה טובה! וכל שכן כאשר האדם כותב שמות על קלף, או שם שמות על כוס שתיה, וחושב שתהיה לו ברכה בעבור כך. כל זה הבל ורעות רוח!

ולכן הרמב"ם במורה נבוכים (א, כ), כותב ולא חוסך במילים: "וכאשר מצאו האנשים הרשעים הבערים את הלשונות [שמות "קודש" המדומיינים] הללו, מצאו מקום לשקר ולדבר [בלומר לדבר שקרים וכזבים], שמצרפים איזה אותות [אותיות או פסוקים על ידי צירופים] שרצו, ואומרים זה שם פועל ועושה אם נכתב או נאמר באופן פלוני. ואחר-כך נכתבו [בספרים רבים] אותם הכובים אשר בדה אותם הרשע הבער הראשון, והגיעו אותם הספרים לידי הכשרים החלשים הפתאים, אשר אין להם קנה מידה להבחין בין אמת ושקר, והצניעות, ונמצאו בעיזבונם, וחשבו בהם שהם אמת. כללו של דבר 'פְּתִי יֶאֱמִין לְכֹל דְּבָר' (מש' יד, טו). וכבר יצאנו ממטרתנו הנעלה ועיונו העדין, אל העיון בביטול הזויות שביטולם גלוי לכל מתחיל בעיון, אלא שהביאנו ההכרח לכך, כיון שהזכרנו את השמות [הקדושים] המדומיינים [ועניינם, ומה שנתפרסם עליהם אצל ההמון]. עכ"ל. והרי לך כמה חשכה ושקר נכנס בתוך עם ישראל, וכמה הרמב"ם ניסה להסיר את המינות הזו מאתנו.

ומה שתמצא הרבה ש-דנו חז"ל בענין הקמיעות, רוב הדיונים שתמצא בכך הם רק לענין יום השבת וכו'. כי אז בזמן חז"ל, ובעיקר ביהדות בבל, כמו בדורינו אנו, היו המון בני אדם שנטו אחר המאגיה, המיסטיקה, הקוסמות והאלילות, והיו חושבים שיש באותם קמיעות ממש. ולכן חז"ל דנו לענין השבת מה עושים עם בני אדם אשר הולכים אחר חושך והבל הקמיעות. ומכיון שהמון בני אדם הולכים חשבו שהקמיע מועיל לענין הרפואה, וחז"ל ידעו שזה הבל הבלים, אלא שבענין יום השבת לא מנעו מכך, שהאדם הנחות ההולך במחשבת הבל זו, יחשוב שאלמלא הקמיע לא תהיה לו רפואה, ואז מרוב פחדו שמכניס לליבו, יוכל למות רק מעצם הפחד!

אלא שיש לציין דבר חשוב, שאותם הקמיעות שהיו טמועים בהם עמי הארצות דאז בזמן חז"ל, לא היו בהם שמות של "מלאכים", או שמות של "מלאכים מדומיינים" שהם בעצם

שמות בלטינית שבאו מן הנוצרים או מן האומות התועים, כמו בדורינו, כי זו עבודה זרה בוודאי, ואם חז"ל ראה ראו דבר כזה, היו מחוייבים למחות בהם בחזקה. שהרי כל המורה בעבודה זרה ככופר בכל התורה כולה. ומה היה כתוב באותם הקמיעות? פסוקי תהלים, שמות ה' יתברך. וחשבו שבעבור שיכתבו אותם על קלף, יש בהם כח להגן. וכמוכן חז"ל ידעו שמדובר בהבל הבלים, אבל לא רצו למנוע מהם את הדבר הנחות הזה כיום השבת, שלא יבוא לידי פחד, והפחד עצמו יגרום להם לחולי. ולכן החולה בשבת שהיה בטמוע במאגיה הנקראת קמיעות, התירו לו חז"ל ביום השבת לשים את זה על עצמו, על מנת שיפעל עליו בענין הרגעה שכלית ופסיכולוגית בלבד! ולא ש-הלילה יש בזה משהו! ולכן כל ענין הקמיעות בחז"ל לא תמצא אלא בעניני שבת בלבד!

וכה דברי רבינו הטהור (רמב"ם הלכות שבת פרק כג הלכה כז): "היו כתובין בסם ובסיקרא אף על פי שאינו כתב של קיימא הואיל והן כתובין אשורית ובלשון קדש מצילין אותן, גליון של ספרים שלמעלה ושלמטה ושבין פרשה לפרשה ושבין דף לדרך ושבתחלת הספר ושבסוף הספר אין מצילין אותן, הברכות והקמיעין אף על פי שיש בהן אותיות של שם ומעניינות הרבה של תורה אין מצילין אותן מפני הדליקה". עכ"ל.

"קמיעות ומאגיה = כפירה ביסודות הדת"

כתב רבינו הטהור (פירוש המשנה סנהדרין י' א): "... וממה שראוי שאזכיר כאן, וזהו המקום היותר ראוי להזכירם בו, שעיקרי תורתנו הטהורה ויסודותיה הם שלוש עשרה יסודות. היסוד הראשון: מציאות הכורא ישתבח. והוא, לדעת שיש שם מצוי בשלימות אופני המציאות, והוא המצוי יתברך שמו, עילת מציאת מציאות כל הנמצאים, ובו על ידו קיום מציאותם, וממנו בכל עת נמשך להם הקיום שבזכותו הם חיים. [=ובודאי שכל השם קמיע או איזה דבר מסויים בחושבו כי הוא אמצעי בינו לבין הכורא, סובר שלא הכל נמשך ממנו יתברך]. ואילו נתאר סילוק מציאותו, נחשוב בדעתנו כי אז בטלה מציאות כל נמצא, ולא ישארו קיימים במציאות בלעדי מציאותו. ולהיפך, אילו נתאר סילוק כל הנמצאים זולתו וישאר הוא יחיד בעולמו, ודאי כי אז לא תבטל מציאותו יתעלה, ולא תחסר מאומה, כי הוא יתעלה בלתי אינו זקוק במציאותו לזולתו. [=אינו צריך קמיעות או לחשים של הזוי הזיות], וכל מה שזולתו מן השכלים כלומר המלאכים וגרמי הגלגלים ומה שלמטה מהן, הכל זקוק במציאותו אליו. וזה יסוד הראשון הוא אשר מורה עליו דבור, "אנכי ה' וכו'".

... והיסוד החמישי, שהוא יתעלה הוא אשר ראוי לעבדו ולרוממו ולפרסם גדולתו ומשמעתו [=ולא לתת חשיבות להבל הקמיעות המהובלות או למלאכים], ואין עושין כן למה שלמטה ממנו במציאות מן המלאכים והכוכבים והגלגלים והיסודות וכל מה שהורכב מהן, לפי שכולם מוטבעים בפעולותיהם אין להם שלטון ולא בחירה אלא רצונו יתעלה, ואין עושין אותם אמצעים להגיע בהם אליו [=כלומר אפילו בדברים הקיימים! אין עושין אותם אמצעי על מנת להגיע לעשיית רצונו! כל שכן בדברים מהובלים כגון הקמיעות שהם הבל וריק], אלא כלפיו יתעלה יכונו המחשבות ויניחו כל מה שזולתו. וזה היסוד החמישי הוא האזהרה על עבודה זרה, ורוב התורה באה להזהיר על זה.

... והיסוד העשירי, שהוא יתעלה יודע מעשה בני אדם ולא הזניחם [=וזה השם על עצמו קמיע, או הלוחש, או עושה פעולה מסויימת מענייני המאגיה והמיסטיקה, הרי מעלה על דעתו כאילו ה' יתברך הזניח אותו ולא רואה רצונותיו! וכאילו ה' יתברך נפעל ומתפעל על ידי הכל הקמיעות או הלהשים!] ולא כדעת האומר עוב ה' את הארץ, אלא כמו שאמר, "גדול העצה ורב העליליה אשר עניך פקוחות על כל דרכי בני האדם", ואמר, "וירא ה' כי רבה רעת האדם בארץ", ואמר, "זעקת סדום ועמורה כי רבה", הרי אלו מורים על היסוד העשירי הזה ... וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". ע"כ.

ולמדים אנו מדבריו, שכל מי שלימד לעשות קמיעות, כל מי שלימד להוריד "שפע", "רוחניות", "סגולות מהובלות", "ענייני כישוף", וכל כיוצא בזה כגון הפניה למלאכים ובקשה מהם שיהיו מתווכים בלבד! אפילו עשה כל זה לעצמו ולא הורה לאחרים, הרי שאנו מצוים לשנאותו! להשמידו! ונקרא מין ואפיקורוס! ונחשב כמי שמקצץ בנטיעות!! כלומר שכופר הוא לכל דבר! וכל שכן כאשר הורה לעשות את אותם דברים לאחרים! ואם יש ספר כזה הנמצא וקיים, חובה עלינו לשורפו ולהשמידו!

ואלו הם סיכומי הדברים עד עכשיו:

(א) האמנה בקמיעות, או בכח הקמיעות, או בכח פסוקי תהלים, או בכח ספר "דברים", או בכח איזה שהוא גורם שיגן על האדם, יפעל אצלו לישועה, יפעל להצלחה, וכל כיוצא בזה, מדובר במחשבת עבודה זרה והבל הבלים שהתורה הזהירה מכך, וכל המחזיק אצלו אותם מאלו הדברים בכל מקום על מנת שישמרו על חייו או יפיק מהם טובות הנאה באחד מן הדברים שכתבנו לעיל או סוג של הטבה שהיא, הרי הוא נחשב לעובד עבודה זרה בשוגג, שכן רבים אינם מודעים לכך. ואם יודע מן הדברים לאחר שהוכררו לו וממשיך לעשותם, דינו כעובד עבודה זרה במזיד!

(ב) אברהם אבינו עליו השלום, נלחם באותם מכשפים, עושי קמיעות, מאמיני הדמיונות, הווי הזיות, ובכל סעיף מסעיפי עבודה זרה היה אברהם אבינו נלחם בכל כוחו, ומשיב את ליבו בני אדם להאמין רק בכוחו של ה', כי בעצם אין כח אחר מלבדו!

(ג) אותם הקמיעות שדנו בהם חז"ל לענין יום השבת, היו בהם שמות ה' יתברך או פסוקים מתנ"ך. וזה עולה כפי שכתבנו, שלא היו בו שמות מלאכים, או מלאכים מדומיינים וכדומה. כי אם כן הדין בכלל לא מתחיל אם להציל או לא להציל בשבת, שכן מדובר בעבודה זרה!

(ד) אין מצילין קמיעות אפילו של שמות ה' מפני הדליקה ביום השבת, מכיון שמדובר בהבל הבלים ללא חשיבות. ואם היה בו חשיבות והיה גורם לאיזה שהוא ריפוי מסויים, מדוע לא להצילו?! ומוכח שהדברים עולים היטב כמו שכתבנו אנו.

ה) כל עניני עבודה זרה שנאסרו בתורה, הם הכל הבלים! כלומר לא אסרם התורה מפני שיש בהם כח חלילה, אלא כמו שהזכירה מן השקר בהרבה מן הדברים, כך אותם עניני עבודה זרה שקר גמור והבל מהובל! וכל המאמין בכח עבודה זרה, נחשב לו ככופר בכל התורה כולה. כמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ד): "מצות עבודת כוכבים כנגד המצות בולן היא שנאמר וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות וגו' ומפי השמועה למדו שבעבודת כוכבים הכתוב מדבר, הא למדת שכל המודה [=המודה בלבד אפילו לא עבד], בעבודת כוכבים כופר בכל התורה כולה ובכל הנביאים ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם שנאמר מן היום אשר צוה ה' והלאה לדורותיכם, וכל הכופר בעבודת כוכבים מודה בכל התורה כולה ובכל הנביאים ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם והוא עיקר כל המצות בולן". ע"כ.

וכן כתב רבינו במפורש כמה הלכות לאחר מכן (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ו): "כל המודה בעבודת כוכבים שהיא אמת אף על פי שלא עבדה הרי זה מחרף ומגדף את השם הנכבד והנורא, ואחד העובד עבודת כוכבים ואחד המגדף את ה' שנאמר והנפש אשר תעשה ביד רמה מן האזרח ומן הגר את ה' הוא מגדף, לפיכך תולין עובד עבודת כוכבים כמו שתולין את המגדף ושניהם נסקלין, ומפני זה כללתי דין המגדף בהלכות עבודת כוכבים ששניהם כופרים בעיקרם". עכ"ל.

כלומר, כל מי שמודה בפיו שיש כח לקמיעות, כח לכישוף, כח לאיזה שהוא סממן מאגי, כח לספר דברים להגן, כח לספר תהלים לשמור, כח לאיזו סגולה פגאנית להציל, אפילו שלא עשה שום מעשה! אלא רק מחשב בליבו שיש בדברים אלו תועלת, הרי זה מחרף ומגדף את ה' יתברך הנכבד והנורא! כלומר כל מאמיני ושוחרי המאגיה למיניהם, כל המקובלים למיניהם שמאמינים בהבל הסגולות, הקמיעות, המאגיה, המיסטיקה וכו', כל אלו עובדי עבודה זרה לכל דבריהם!

ו) כל מי שנשטה אחר דבר מעניני עבודה זרה, או נמשך אחר הדבר המעט ביותר מדברי עבודה זרה, הרי הוא מין ארוה, אפיקורוס, מצוה לשנאותו ולהשמידו. ואם יש בידו ספריו, חייבים לשורפם ולבער אותם מקרבנו!